

Kelemen András ünnepi köszöntője - "Nyugat-Európa Kelet-Európáért" program

Ünnepi köszöntő a "Nyugat Európa Kelet Európáért" program "Regionális és szektorális stratégiák, mint a szlovákiai/felvidéki magyar közösség megmaradásának eszközei" c. konferenciáján 2013. április 26., Erdődvözlöm a konferencia résztvevőit, úgyszintén Kövér Lászlónak, a Magyar Országgyűlés elnökének munkatársát, aki ezen megbízatása óta azon dolgozik, hogy az Országházból a Nemzet Háza legyen. Megkapván Veress László kabinetfőnöktől a meghívót a mai rendezvényre, eltűnődtem a címen: igen, valóban meg kellene már hirdetni, hogy Nyugat-Európa tegyen valamit a kontinens keleti feléért. Mert a fanyűvő orkánként újabb és újabb országot elsodró nagy európai válság közepette csupán azt látjuk, hogy egymást okolja Észak és Dél, Nyugat és Kelet. Európa boldogabbik fele így szól: - Fizessetek ostobaságokért! Csak akkor segítünk, ha mindeneteket ideadjátok! S a fejletlenebb országok népe erre így válaszol: - Eddig is ezt tettük. Folyton úgy segítettetek, hogy ti lettetek gazdagabbak. De az önzés nem csak a nagypolitikában úr. Magyarországon évtizedek óta azt hallom, hogy kötelességünk segíteni a határainkon kívülre került testvéreinken. Be is terveznek a költségvetésbe ilyen részt. Körülbelül minden ezer forintból 1-et. Valljuk be, nem nagy segítség ez. Alacsonyabbhoz képest, amit túlszáron élő magyarok tesznek hozzá a magyar országlakosok életéhez. Erről is kellene egyszer már beszélni! A rendszerváltozás táján például az áttelepülő orvosok mentették meg a magyarországi egészségügyi alapellátást... S ki gondolta már végig, hogy mit köszönhet Magyarország annak a ténynek, hogy bevándorlóinak nagy része nem idegen?! Úgyhogy érdemes azon egy kicsit elgondolkozni, hogy ki segít kicsodán? S hogy a keresztény felebarátság éppen úgy működik, hogy ha segítek másban, magamon is segítettem. A tanácskozás címét, a "regionális és szektorális stratégiákat" pedig nem tudom másként értelmezni, mint egymásraturalságunk felismerését. Ahogy a kenyér elszárad, ha lefejtjük a héját, úgy tartozunk össze mindnyájan, a határok egyik és másik oldalán. És ennek felismerése adhatja csak azt az erőt, ami legyőzi a csüggedést, azt a jelenséget, amit a felvidéki Haut Zoltán úgy fest le, hogy "búsulnak a bércek felvidék felett, Szomorú szemük, szinte délre nézni fél" (Üzenet a felvidéki hegyeknek) Ha 2004. december 5-ére gondolunk, azt mondhatjuk: így van. S ha arra gondolunk, hogy a magyar állampolgárság megteremtett lehetőségére milyen megtorlás érkezett válaszul, akkor is. Am ha arra gondolunk, hogy nemrég, március 10-én, a székely szabadság napján Románia szívében 30.000 ember tüntetett méltósággal az önrendelkezés mellett, akkor érezhetjük az erőt az induló polgári kezdeményezés mögött. S amikor a közigazgatásban is megjelenő összetartozásért küzdenek Székelyföldön, annak az 1996-ban Felvidéken durván szétdarabolt magyarság számára is fontos üzenete van. Ha pedig Nyugat-Európa számos autonómiájára tekintünk, elmondhatjuk, hogy bizony tehet valamit Nyugat-Európa keletebbre eső részeiért. De ebben csak mi lehetünk a kovász. Hogyan? Babits-csal szövege: "Erős igazsággal az erőszak ellen" (Áldás a magyarra) Ezzel kívánok jó tanácskozást!